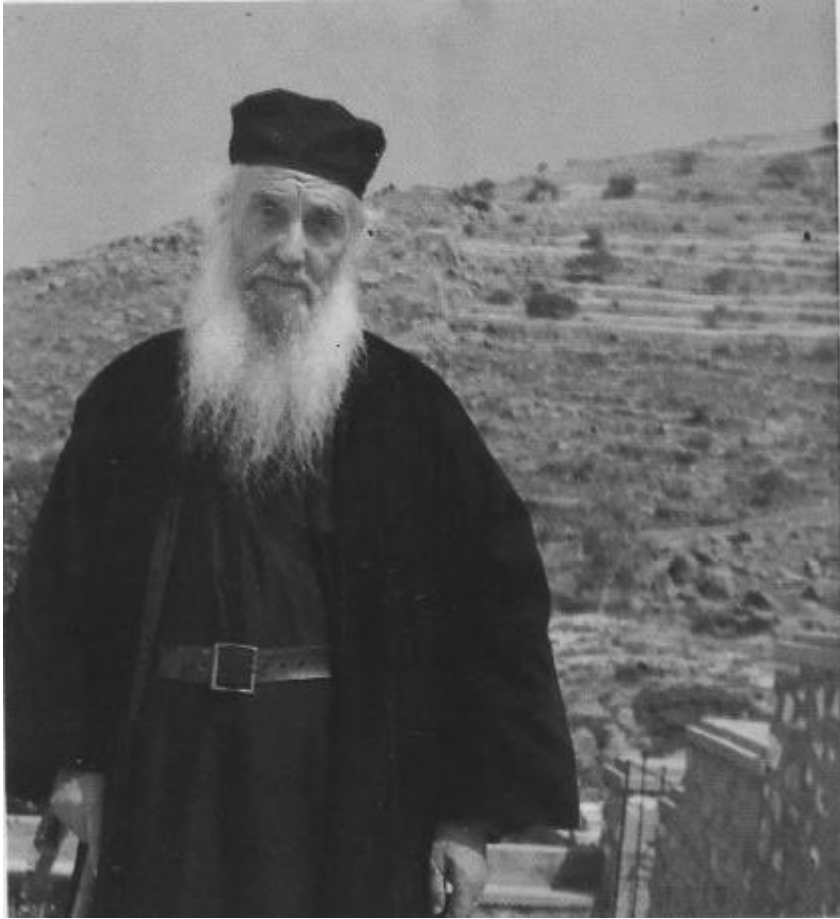

Ο Γέροντας Αμφιλόχιος και η αγάπη του προς τα δένδρα

[/ Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ορθόδοξη πίστη](#)

Ο αείμνηστος αγαπούσε πολύ το πράσινο και καθώς τα πεύκα ήταν σχεδόν άγνωστα στο νησί της Πάτμου, οι απλοϊκές γυναίκες όταν τα πρωτόειδαν φυτεμένα από εκείνον τα είπαν «Αμφιλοχιακά». Έκανε πρασιές πεύκων και από το φυτώριό του εφύτευε νέες ρίζες ο ίδιος και έδιδε και στους άλλους να φυτεύουν συχνά μάλιστα τους υποχρέωνε στην εξομολόγησή των να φυτεύουν 2-5 πεύκα για να συγχωρεθούν οι αμαρτίες των – σοφή σκέψη σοφού πατρός! Έτσι παρουσίασε λίγο πράσινο το κατάξερο νησί που τόσο αγαπούσε ο άγιος πατέρας. «Όποιος φυτεύει δένδρο φυτεύει ελπίδα, φυτεύει ειρήνη, φυτεύει αγάπη και έχει τις ευλογίες του Θεού» έλεγε πάντα στον κύκλο του. Αυτό το αναγνωρίζει η Αγνή Ρουσοπούλου που γράφει στην εφημερίδα «Το Βήμα» της 8-10-1975:

«Στην προσπάθεια αυτή (της δενδροφυτεύσεως) μπορούν να βοηθήσουν και οι φωτισμένοι κληρικοί. Αρχή είχε κάμει ο μακαρίτης ήδη πατήρ Αμφιλόχιος στην Πάτμο, που ζητούσε από τους εξομολογουμένους σε ένδειξη μετανοίας να

φυτέψουν ένα δένδρο».

Δεν εφρόντιζε μονάχα για το φύτεμά τους ο ίδιος. Κοπίαζε μαζί μου για το πότισμα των μικρών δένδρων στους άνυδρους μήνες του καλοκαιριού. Πίστευε πως γίνεται συνδημιουργός στη φύση με τον Πλάστη Θεό όποιος φυτεύει είτε ποτίζει ένα δένδρο. Τιμωρούσε πολύ αυστηρά τους εξομολογουμένους όταν του έλεγαν ότι κατέστρεψαν ένα δένδρο. Μια μοναχή είχε καταστρέψει ένα πεύκο, ποτέ δεν τον είδα να αγανακτήσει τόσο πολύ και να θυμώσει από ιερή αγανάκτηση σαν τον Κύριο που πήρε το μαστίγιο και έδιωξε τους εμπόρους από το Ναό του Σολομώντος· την υπεχρέωσε να φυτεύσει πέντε πεύκα και να τα ποτίζει τρία χρόνια για να την συγχωρέσει ο Θεός! Κι' όταν μεγάλωναν τα δένδρα η χαρά του ήταν να βρίσκεται στην σκιά τους και να περνά ώρες ολόκληρες προσευχόμενος· αινούσε μαζί με τα δένδρα τον Κύριο, όπως ψάλλει ο προφήτης «Αινείτε τον Κύριον τα όρη και πάντες οι βουνοί, ξύλα καρποφόρα και πάσαι κέδροι... Νεανίσκοι και παρθένοι, πρεσβύτεροι μετά νεωτέρων αινεσάτωσαν το όνομα Κυρίου» (Ψαλμός 148).

Λαχταρούσε να ιδή την Πάτμο καταπράσινη και πανηγύριζε στο άκουσμα ότι τα παιδιά της Πατριάδος φύτεψαν χίλια ή δύο χιλιάδες πεύκα. Πόσοι πατέρες δεν έζησαν στο νηπτικό περιβάλλον δένδρων και δασών, που η σκέψη του ουρανού καλλιεργείται εύκολα μέσα στο Ναό της Φύσεως!

Ασφαλώς θα ε γνώριζε την περσική παροιμία που λέγει «τα δένδρα είναι κάθετες προσευχές προς τον Ουρανό...». Σε πνευματικό του τέκνο στις 15- 9-53 έγραφε από τον άγιο Μηνά Αιγίνης: «έχομε μια μικρή ταρατσα που εκεί πάνω τα βράδια γίνεται ο εσπερινός και το απόδειπνο, και μαζί με τας αδελφάς συμπάλλουν τα πεύκα και η θάλασσα, ο δε γκιώνης με την μελαγχολική του φωνή νομίζεις ότι λέγει το «Κύριε ελέησον» και έτσι τα πάντα εδώ μιλάνε και δοξολογούν τον Πλάστη».

Μέσα στην φύση βρίσκει τον τρόπο να ζή το υπέρ φύσιν. Όλα τα δημιουργήματα τον συγκινούσαν, περισσότερο όμως τα δένδρα. Πονούσε και έκλαιγε όταν διάβαζε στις εφημερίδες πως δάση ολόκληρα της πατρίδας μας καίγονται, εγκληματίες καλούσε τους υπεύθυνους των πυρκαϊών. Και δεν είχε άδικο! Δεν ξεύρω τι θάλεγε σήμερα με τις ομαδικές πυρκαϊές σ' αυτόν τον άμοιρο τόπο μας για τα ταπεινά συμφέροντα ορισμένων ιδιοκτητών δασικών εκτάσεων!

Προστάτεψε τα δάση μας, Γέροντα, από τους Ουρανούς που είσαι!

Πηγή: Αρχιμ. Παύλου Νικηταρά, «ο Γέροντας Αμφιλόχιος», σελ.71-73, στ' έκδοση 1999.